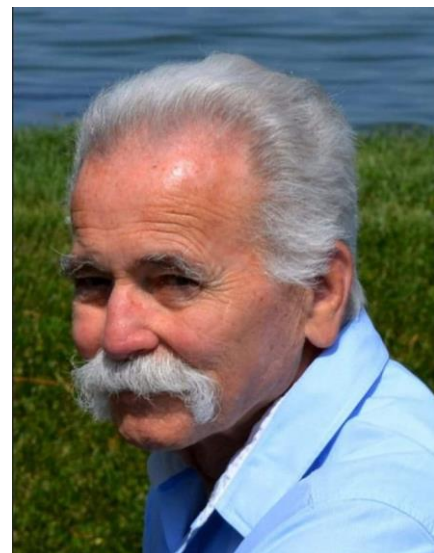

Fájó szívvel tudatjuk mindannyiunkkal, hogy Hajdú Zoltán református lelkész, városunk díszpolgára 2021. március 28-án, vasárnap, életének 78. évében elhunyt.

Zoli bácsi Budapesten született, ott végezte tanulmányait is, lelkészi szolgálatát mégis itt, a Dunántúlon végezte, leghosszabb ideig, 29 éven át közöttünk. 1979-ben költözött feleségével, Éva asszonnyal és három gyermekükkel Enyingre, ahol további két gyermekük született. Gyülekezetépítő munkásságának köszönhetően már rövid időn belül megismerte az enyingi embereket. Az 1980-as évektől komoly munkát végzett városunk református fiataljainak körében is.

Sokrétű lelkészi és közéleti munkája az 1990-es évektől túlnyúlt városunk határain. Az enyingi református fiatalok között végzett aktív munkáját – a rendszerváltást követően – országos szinten is folytatta: a Keresztyén Ifjúsági Egyesület (KIE) egyik újjá szervezője volt. Helyben pedig, amint lehetőség nyílt rá, újraindította az enyingi reformátusok 1948-ban bezárt iskoláját is. A Tinódi Lantos Sebestyén Református Iskola ezzel hazánk első egyházi fenntartású művészetoktatási iskolája lett. A művészetoktatáson keresztül nemcsak a város kulturális élete pezsdült fel, de számtalan enyingi diák jutott el külföldi vendégszereplésekre, Nyugat-Európába és a szomszédos országok magyarok területeire egyaránt. 2002-től kezdődően a művészeti tárgyak mellett újraindult az általános iskolai nevelői-oktatói munka is.

Az 1990-es évek elején önkormányzati képviselősége mellett alpolgármesteri feladatokat is vállalt, és két cikluson keresztül volt országgyűlési képviselő. Lelkészi és képviselői feladatai mellett számtalan értékes, nem csak gyülekezeti rendezvényt szervezett Enyingen. Városunk máig értékes kulturális alkalmá például az általa alapított Nyáresti Orgonamuzsika koncertsorozat is. Személyes kapcsolatrendszerének köszönhetően sok-sok neves kulturális és közéleti személyiség fordult meg településünkön.

A rendszerváltás után több egyházmegyei, egyházkerületi tisztséget is betöltött, tagja volt a Magyarországi Református Egyház Zsinatának is.

Zoli bácsi számára fontos volt a határ másik oldalán élő magyarokkal való kapcsolattartás is. Visszatérő szava járása volt, hogy „szép hazánk szebbik felében” – és ez alatt mindig Erdélyt értette. Már a Ceausescu diktatúra alatt komoly erdélyi kapcsolatokat épített ki. Erdélyi útjaira sosem egyedül, hanem mindig gyülekezete tagjaival, legtöbbször fiatalokkal utazott. Emellett számtalan erdélyi magyarnak segített új otthonra lelteni Enyingen. A bánffyhungyadi testvérgyülekezeti kapcsolatból nőtte ki magát az Enying és Bánffyhungyadi közti testvérvárosi kapcsolatunk is. Nagy megtiszteltetésnek tekintette, hogy Enying mellett Bánffyhungyadon is díszpolgárrá választották. Erdély mellett Kárpátaljára is számtalanszor vitt enyingi fiatalokat, és a délszláv háború alatt is vitt segítséget az elűzött horvátországi magyarok számára, ahova a háború után is örömmel tért vissza.

Zoli bácsi 2006-ban ment nyugdíjba, és azóta nagyobb gyülekezeti és iskolai rendezvényeken rendszeresen találkozhattunk szája szélén megbúvó, jellegzetes, kedves mosolyával. Végakarata szerint az enyingi református temetőben helyezik örök nyugalomra.

Szívének kedves bibliai igéjével búcsúzzunk Zoli bácsitól:

„Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondhatja az Úrnak: Oltalmam és várom, Istenem, akiben bízom!” (90. zsoltár 1-2. versei)